

התכלת פרק רביעי מנחות

מסורת הש"ס

(ב) וְיִשְׁכַּח מִן הַיָּד (ב) מִתְּחִלָּה
 (ג) וְיִשְׁכַּח מִן הַיָּד (ב) מִתְּחִלָּה
 (ד) וְיִשְׁכַּח מִן הַיָּד (ב) מִתְּחִלָּה
 (ה) וְיִשְׁכַּח מִן הַיָּד (ב) מִתְּחִלָּה
 (ו) וְיִשְׁכַּח מִן הַיָּד (ב) מִתְּחִלָּה
 (ז) וְיִשְׁכַּח מִן הַיָּד (ב) מִתְּחִלָּה
 (ח) וְיִשְׁכַּח מִן הַיָּד (ב) מִתְּחִלָּה
 (ט) וְיִשְׁכַּח מִן הַיָּד (ב) מִתְּחִלָּה
 (י) וְיִשְׁכַּח מִן הַיָּד (ב) מִתְּחִלָּה
 (יא) וְיִשְׁכַּח מִן הַיָּד (ב) מִתְּחִלָּה
 (יב) וְיִשְׁכַּח מִן הַיָּד (ב) מִתְּחִלָּה
 (יג) וְיִשְׁכַּח מִן הַיָּד (ב) מִתְּחִלָּה
 (יד) וְיִשְׁכַּח מִן הַיָּד (ב) מִתְּחִלָּה
 (טו) וְיִשְׁכַּח מִן הַיָּד (ב) מִתְּחִלָּה
 (טז) וְיִשְׁכַּח מִן הַיָּד (ב) מִתְּחִלָּה
 (יז) וְיִשְׁכַּח מִן הַיָּד (ב) מִתְּחִלָּה
 (יח) וְיִשְׁכַּח מִן הַיָּד (ב) מִתְּחִלָּה
 (יט) וְיִשְׁכַּח מִן הַיָּד (ב) מִתְּחִלָּה
 (כ) וְיִשְׁכַּח מִן הַיָּד (ב) מִתְּחִלָּה

הגהות הב"ח

(ב) רש"י ד"ה תטפה וס' מניין מחיים עם הלחם נמקד: (ג) ד"ה עד שלא שטפה למדס אין הלחם מתקדש דלחם מדיס:

גליון הש"ס

רש"י ר"ח חזק יורק לשם
שלמים. עין לקמן דף מז
ע"כ תודיה והרי תודיה:

מוסף דש"י

שְׁאֵנִי תוֹדָה דְּרַחֲמָא
קָרִיָּה שְׁלָמִים. מִדָּת
שְׁלָמִי, מִדָּאֲמֹרן לַעֲיֹל מֵה
שְׁלָמִים קָרִיָּה כָּלֵל לֶחֶם אֶף
מִדָּה קָרִיָּה כָּלֵל לֶחֶם וְיִרָא
(לְהַלֵּךְ) חֹם.

רבינו גרשום

[illegible]

הדם יורק לשום תודה והבשר
שלמים כי נטמא הלחם. ואי א

שם הווקקו זה לזה. שהיו יחד ואח"כ אחד לחם או כבשים שמעבין זה לזה והנהגו לפניה יאל לבית השריפה דנדהה בלבוד חמירו: ואינו ויקה שלהן. הקובעתן יחד: שחטטה. שם היה לחם בשעת שחטטה ואח"כ אחד או לחם או כבשים אחד הכל: תנוסה. [כבשים היו מניפין

(א) עם הלחם מחיים כפי כל המנהגות
בזאת מלה (לקמן פא.) ופליגי כן נגס
ור' עקיבא. ושמ' דלין תמיהה עשה
ויקה יא' ולא כפר שחיטה. תמיהה הא
יורה דלכנה לא היה אלא לאמר שחיטה:
משקרא. קודם שחיטה: עד שלא
שטפה. לתורה. (ב) לחם תורה אין
מתקדש על שם שחיטתה בפרק התורה
(לקמן דף ע"א.) דמתיא קרבנו עד זבח
(הקדש וכו' ויקרא ו) מלמד שאין
הלחם קדוש אלא בשחיטה הזבח:
ונרם לחמה. לא ידענו מנין דמיפסל
לכולהו בשחיטה דנפרסה אחת מהן
וגראה צעיר דמלחם ה' הפנים גמר
הלחם ה' סומנת תורה וכתבי צה ביה
ה' (קדש קדשים הוא) (שם מד) שאם
נפרסה אחד מחלותיה (כילין) פסולות:
הדס יורק. * לשם שלמים ולא לשם
הדס יא' נורק הדס. עד שלא נפרס
הלחם: תורס. ה' דמדימי והקריב
ממנו אחד מכל קרבן (שם ו) דמ' חלות
היו והיה מורס אחד מעשר לכהן
והשאר לבעלים ביום פרק הלחם
(לקמן דף ע"ב.) מן השלם. ולא מן
הפרוס דמתיא בהדורה (שם ע) אחת
שלא יעול פרוס: יא' לחמה. חוץ
לחומת ירושלים: מכניסה ושוחט.
דכל זמן שאינו קדוש בשחיטה אינו
נפסל ביזאא: דדס יורק. * לשם
שלמים: תורס מהם שפנינם על
שכחון. ולא שיאכל אותו שיא' אלא
יחשב בתנין להיות תרומתו תרומה
לאהביד את הפנימיות. כל יזא' הדורה
ולא חוץ לערוה לקחם אלא חוץ לערי
הדא הדורה הקדשה נאכלין בכל
העיר: מששטפה נעמא לחמה הדס
יורק. לשם תורה והבשר יאכל בתורה
תורה: וידי נדרו יא'. להדין מראה
על ארכלתן לענין שומא ה': ויפסלם
גמי תורה. חוץ תורה אפילו שלא

לשמה: רחמנא קרייה שלמים. תודה שלמיו [ויקרא ז] * משמע דאע"פ שהיתה תודה בשעת לחמה חוזרת להיות שלמים בלא לחם אבל כבשי עזרת עם לחמה (ו' קרוי שלמים: אבד הלחם. אחר תנופה:

דפברה דלרבי לא נפקי לחולין כרבה אחיה דלחמי מודה ליה לכו תנו
 (א) אחד הלאם אבדו הכנסים ואמאי הא מדרבי אלעזר בר' שמעון נגמ
 להם פדיון לכולי עמלא כדאיתא לקמן (דף מו:) גבי שוהט ככשים נגמ
 וקמן קא סבר אין תנו מקדש והלכך שמעתי אחיה שמיר אף כר' בר
 מקדש אי נמי הסם אפילו אפאם בנת אחת אין התנו מקדש כיון דלג
 תלים מצי לתלואת בתיבת מקדשת ולא איפסלי בליה אי נמי שאני ה
 אלמא ההוא טופא לאקצועי אפילו ר"א ברבי שמעון מודה הכ
 למן חורק מן אלא שמתן אותו הלאם מזה בצדליה ופריך למאן א
 ששחורין בצדליה (ז) דהא הסם הוא מנופה ודברשי (א) ובקושרים פ
 (א) ומינו דחו לקרבן דאי בעי מניף אלימי למיתסם פדיון והא דבסוף
 הוקצע בשמיטה אי לא הוקצעו ופירש בקושרים לנטות לשם זבח א
 ועוד קשה דמאש דלר"א יוכל לנטות לשם זבח אחר והא ליתא דלכ
 מיירא לאפסולי ביואל: **נפרס** א"ה: תלת גווני קתי נפרס אי נגמא וכו'
 (א) וריקא מעולת לויאל דבתסרות מודה: **מיששחיה** נגמא א"ה
 איתא בספרים ותימה דמדקתי יא' אלמא קסבר האיך מראה על אכיל
 פסול כולו "א ועוד דהוא ליה למימי מורס מן הטבור על הטמא
 ומימיה דלעיל (דף כה.) דייק מאן שמעת יא' דלמחר אין וריקא מוט
 קתי מששחיה יא' לחמי יא' נדרו לא יא' אפסרי דאין אלא
 עמלא נמי אקטרו שלמים (א) לא מיה שחרי הס קדשיס וכו'

יאכל לשום תורה וירי נדרו יצא דציץ מרצה על אכילות ואין מרצה על יוצא: שאני תורה דרחמנא מרת הוראיל וכן הוא כבשי עצרת שהזיקין עם הלחם בשחיטה אמאי מעבכי הלחם הא איקרו שלמי

יִשָּׂאם הִזְקְקוּ זֶה לָזֶה שִׁמְעֶכֶּן זֶה אֵת זֶה וְהִיא
הוּא זִיקָה שִׁלְהֵן יִשְׁחִיטָה אִמֶּר עוֹלָא בְּעוּ
בְּמַעֲרַב תְּנוּפָה עוֹשֶׂה זִיקָה אוֹ אִינוּ עוֹשֶׂה
זִיקָה פִּשְׁטוּ לִיה מִדְּרַבִּי יוֹחָנָן דָּאִמֶּר רַבִּי יוֹחָנָן
שְׁחִיטָה עוֹשֶׂה זִיקָה מִכֻּל דְּתֵנוּפָה אִינוּ עוֹשֶׂה
זִיקָה דִּר' יוֹחָנָן גּוֹפָא קָא מִיבְעִיא לִיה מִיפִּשְׁטָא
פִּשְׁטָא לִיה לְרַבִּי יוֹחָנָן דְּשְׁחִיטָה עוֹשֶׂה זִיקָה
וְתֵנוּפָה אִינוּ עוֹשֶׂה זִיקָה אוֹ דְּלֹמָא שְׁחִיטָה
פִּשְׁטָא לִיה וְתֵנוּפָה מִסְפָּקָא לִיה תִּיקוּ א"ל
ר' יוֹהֲדָה בֶּן חֲנִינָא לִרְבִּי הוֹנָא בְּרִיה דְּרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ
וְהָא כִּי כְּתִיב יִקְרֹשׁ יְהוָה לָהּ לִכְהֵן בְּתֵר תְּנוּפָה
כְּתִיב וּפְלִיגִי בֶן גִּנֶּם ור' עֲקִיבָא וְלִישְׁמַעְיָךְ בְּתֵר
תְּנוּפָה וְלֹא בְּתֵר שְׁחִיטָה אִלָּא מֵאִי אֵית לָךְ
לְמִימְרָא מַעֲיָקְרָא קָאִי וּמֵאִי קִדֵּשׁ יְהוָה לָהּ לִכְהֵן
דְּבֵר שְׁסוּפִי לִכְהֵן הֵכָא גַּמִּי דְּבֵר שְׁסוּפִי לִכְהֵן
וְשְׁחִיטָה עוֹשֶׂה זִיקָה וְרַמְיָנִיהּ יַעֲדֵי שְׁלֹא שְׁחִיטָה
נִפְרַס לַחֲמָה יֵבֵא לָחֶם אַחֵר וְשׁוֹחֵט מִשְׁשַׁחְתָּהּ
נִפְרַס לַחֲמָה הָדֵם יוֹרֵק וְהַבֶּשֶׂר יֹאכֵל וְיֵידִי
נִדְּרוּ לֹא יֵצֵא וְהָלַחַם פְּסוּל גּוֹרֵק הָדֵם תּוֹרֵם
מִן הַשֶּׁלֶם עַל הַפְּרוּם יַעֲדֵי שְׁלֹא שְׁחִיטָה יֵצֵא
לַחֲמָה מִכְּנִיסָהּ וְשׁוֹחֵט מִשְׁשַׁחְתָּהּ יֵצֵא לַחֲמָה
הָדֵם יוֹרֵק וְהַבֶּשֶׂר יֹאכֵל וְיֵידִי נִדְּרוּ לֹא יֵצֵא
וְהָלַחַם פְּסוּל גּוֹרֵק הָדֵם תּוֹרֵם מִמָּה שְׂכַפְּיָא
עַל שְׂכַחְתָּן עַד שְׁלֹא שְׁחִיטָה נִטְמָא לַחֲמָה מִבֵּיא
לָחֶם אַחֵר וְשׁוֹחֵט מִשְׁשַׁחְתָּהּ נִטְמָא לַחֲמָה הָדֵם
יוֹרֵק וְהַבֶּשֶׂר יֹאכֵל וְיֵידִי נִדְּרוּ יֵצֵא שְׁהֲצִיץ מִרְצָה
עַל הַטֶּמֶא וְהָלַחַם פְּסוּל גּוֹרֵק הָדֵם תּוֹרֵם מִן
הַטְּהוֹר עַל הַטֶּמֶא וְאִי ס"ד שְׁחִיטָה עוֹשֶׂה
זִיקָה כִּיּוֹן דְּהִזְקְקוּ זֶה לָזֶה בְּשְׁחִיטָה אִיפְסִיל
לִיה ^א לָחֶם תִּיפְסֵל גַּמִּי תוֹדָה ^ב שְׁאֵנִי תוֹדָה
דְּרַחֲמָנָא קְרִייה שְׁלָמִים מַה שְׁלָמִים קְרִיבִים בְּלֹא
לָחֶם אֶף ^ג תוֹדָה קְרִיבָה בְּלֹא לָחֶם א"ר יְרִמְיָה אִם
תִּנְצֵא לִמּוֹר תְּנוּפָה עוֹשֶׂה זִיקָה אִכָּר הָלַחַם
אִכְדוּ

יו (ויקרא ז')¹ משמע דאז"ס
שלמים בלא לחם אבל כבשי
בזר הלחם. אחר תופס:
צטו

א' דלחמי מודה לית להו תנור וא"כ לאזי נפקי לחולין ותי
ודרי אלעזר בר' שמעון שמע דקודש שמיטת לרבי נקודס
פ' ח' גבי שוחט כבשים על ד' חלות דלר"א שמונ' ו
שמעיתין אחיזא שפיר אף כר"א ש' שמעון א' קסבר תנור
אין און התנור מקדש כיון דלא מוז כוליה כי הידא דקוף לה
איפגלי בליה א' נמי שאני הכא דאיכא תנופה חשיבא אבל
ר"א ברבי שמעון מודה הכא פ' דשמיטה קבשה והא דמי
מהו דחיליה ופריך למאן א' לר"א גבי האמר וז
וכדפריש' א' בקוטרטס פירש לקמן (דף מה) גבי פולן בן
למיתסם פדינון א' דבסוף פ' יצמטלן (קמץ דף ע"ג)
בקוטרסם לשתות לשם זבח אחר הא ליתא דאפילו בתנופה
לשם זבח אחר והא ליתא דלכולי עלמא אינו יכול לשתות ל
גוויי קמי נפרס יא' טעמא וכוליה חריב וי"ע שלא יקשה אמר
משמטתה בטמא חלה חריב זורק והבשר יאכל
א' קסבר איך מראה על אילנות והדר קיטא והבשר פסול
מורס מ' הטעור על הטמא דקדמי סיפא גבי נורק הדס
מ' ליה דלאר אין זריקה מועלת ליוזא רבי אליעזר י"א ו
אלא יא' וסברה דאין איך מראה על אילנות: **דרחמב**
שהיה קדש קדשים א' ילפינן מקדשים קלים אי נמי

אין מרצה על יוצא: שאני חודה דרחמנא קריה שלמים דכתיב ואת תורת זבא השלם ישה אמאי מעכבי הלחם הא איקרו שלמים דכתיב ושני כבשים בני שנה ליבא שלם

יִצְחָא הוּא יִקָּה שְׁלֵחַן וְזוֹ שְׂחִימָה. לֹאס אֶבֶד הַלֶּחֶם אֶבֶדוֹ הַכֶּנֶסִּים
וְאֵס אֶבֶדוֹ הַכֶּנֶסִּים אֶבֶד הַלֶּחֶם וְהִינּוּ כִרְבִי דְלֹאמֵר לִקְחָן (ד' מו.)

בבשרי עזרת אין מקדשין הלחם אלא בשחיטה ולרבי אלעזר בר' שמעון
(קשה) נהי דאם אכד הלחם אכדו הכבשים כדאמר רבי יוחנן לקמן

(שם) הכל מודים שז"ר שיהא נחש
בשעת שחיטתו כמ"מ אצלו בדשים
אמאי כדא הלכה דא אים ליה פדיון
(דכפר' בקונט') כפ"ק דפסחים פ"ד
(ג.) גבי תמי מודה ונפרקו ונפיקו
לחולין לחלון כדרי דאמר וכו' משמע
דלדרי תאמז כד"ש נפקי לחולין וכו'
מסתבר לחלק דשאני הכא דאיכא

דשחיטה עושה ויקה
ה או דלמא שחיטה
פפא ליה תיקו א"ל
והוא בריה דרב יהושע
לה' לכהן בחר תנופה
עקיבא וליטעמין בחר
אלא מאי אית לך
אי קדש יהיו לה' לכהן
דבר שסופו לכהן
יגיד יעד שלא שחטה
והורג ושוטט מששחטה
והבשר יאכל וידי
סול נזרק תורם
עד שלא שחטה יצא
מששחטה יצא לחמה
וידי נדרו לא יצא
תורם ממה שבפנים
שה נטמא לחמה מביא
שה נטמא לחמה הרים
וירוצא שהצין מרצה
נזרק הרים תורם מן
ס"ש שחיטה עושה
לזה בשחיטה איפסיל
תורה^כ שאני תורה
ה שלמים קרבים בלא
א"ל לחם א"ר ירמיה אם
שה ויקה אבר הלחם
אברו

אחא הנהם ולרבי אינו יכול ל' וי"ל הא דרבי אלעזר ב' שמעון נמי הו' אחא ליה אי ס'ל דמגור מקדש ולא מטעמיה דהבא ו' דלמי עליה
דמקדש למאי דמפרש אינא בנייניה לאיפסולי ביוזא דקדושא כלי אינו
מוזיל דבר כמו שזכרתי בפר"ק (דף ד. ו) וסוגיא דפסחים (דף יא.
א"כ) לנאי נפקי חולין וזמיה דמשמע הבא ליה מנופה עשה ויקא
דקודש שמיטה לרבי כקודש וזיקא לר"א ברבי שמעון דמי ל' ו' ואין
מלות לר"א ברבי שמעון פודן בחור וי"ל דהבא קסבר מגור מקדש
בר' שמעון אי קסבר מגור מקדש ולקמן איירי אי קסבר איך מגור
זו כוליה כ' הדיא דקוף תלנז וערבה ל' (פסוק דף מט.) ו' דלין שיעור
דמנופה חשיבא אלל הכא כיון שאינה נרמיה אלל לשמי מלות
ו' דשמיטה קצבה והא דמיציעא לקמן (דף מח.) כנשי עזרת ששחטן
לר"א בר' שמעון האמר וזיקא היא דמקדשה כלומר י"ל וכל שכן
לקמן (דף מח.) גבי פודן בחור לר"א בר' שמעון דפריך להו קודש וזיקא
אי הו' שמיטאל ולקמן דף מט.) משמע דאליפניו רבי ור"א עשה שמעון אי
הו' יא לימא דאלינו בחשקיה ו' וזה אם חטפה עושה וזיקא
עלמא אינו יכול לשנותן לשם זבח אחר לפירוש דפירשנו אלל התם
ו' רבי ו"ע שלא יקשה ממך ו' לרנא דלמך בפר"ק (נעיל דף יב.) דלמ"ד
הרב ז"ר והבשר יאבא וידי נדרו יצא והחכם פסול. כך גירסא
והדר קאמר והנהי פסול לזקן פסול משמע דאלינו נעומא מקדשו
ויקטני סיפא וגיז עורק הדס כך נראה דגורסין וידי נדרו יא יא
ליוזא רבי אלעזר י"ל וקסבר הנין מרנא על אכילתו והא הכא
יא על אכילתו: **דרחמנא** קרייה שמיטה. אף על גב דכנשי
ליפין מקדשים קליא אי נמי לא ליפין שלמי ליביר משלמי יסיד:

ה' שלמים ודחית וזאת תורת זבח השלמים וגו' אם על תודה יקריבנו משום הכין הריס יזרק לשם כתיב ושני כבשים בני שנה לזבח שלמים (2) הא לא קשיא זבח שלמים איקרו ולא דבר אחר אבל

עין משפט
נר מצוה

א [מ"י] פ"י מהלכות
פסוקי"מ הלכה כ':
קד ב מ"י ס"פ מהלכות
חמדין ומספין ה"י יט
ופ"י מהל' פסוקי"מ הלכה
יח:
קד ג ד מ"י פ"ב מהל'

תורה אור השלם

ו. והיף תבדק אתם על
לחם הבכורים תנופה לפני
י' על שני בכשים קדש
יהיו ל' לבנה;
ויקרא כג כ

שימה מקובצת

[illegible]